

Гей, ну куди?

Не бачиш засторогу ото над текстом? Бачиш? То варто було припинити читати! Бо далі на тебе чекатимуть величезні неприємності. Що далі, то більші, вони розбухнуть, як той палець, коли по ньому випадково вгатити молотком.

А, тобі байдуже?

Гаразд, тоді ми точно потоваришуємо. Знаходжу біду, куди не піду...

Неприємності вже, мабуть, вважають, що це я їх переслідую, а не вони мене.

Мене звати Маркус, і я абсолютно звичайний хлопчик. Люблю грати з друзями, ганяти на велосипеді й гуляти зі своїм домашнім улюбленцем.

І майже ніхто не знає, що мій улюбленець — магічний птах, велосипед у мене літає, а всі мої друзі... вивчають магію, щоб стати ВІДЬМАКАМИ Й ВІДЬМАМИ!

Оце вже не зовсім звично.

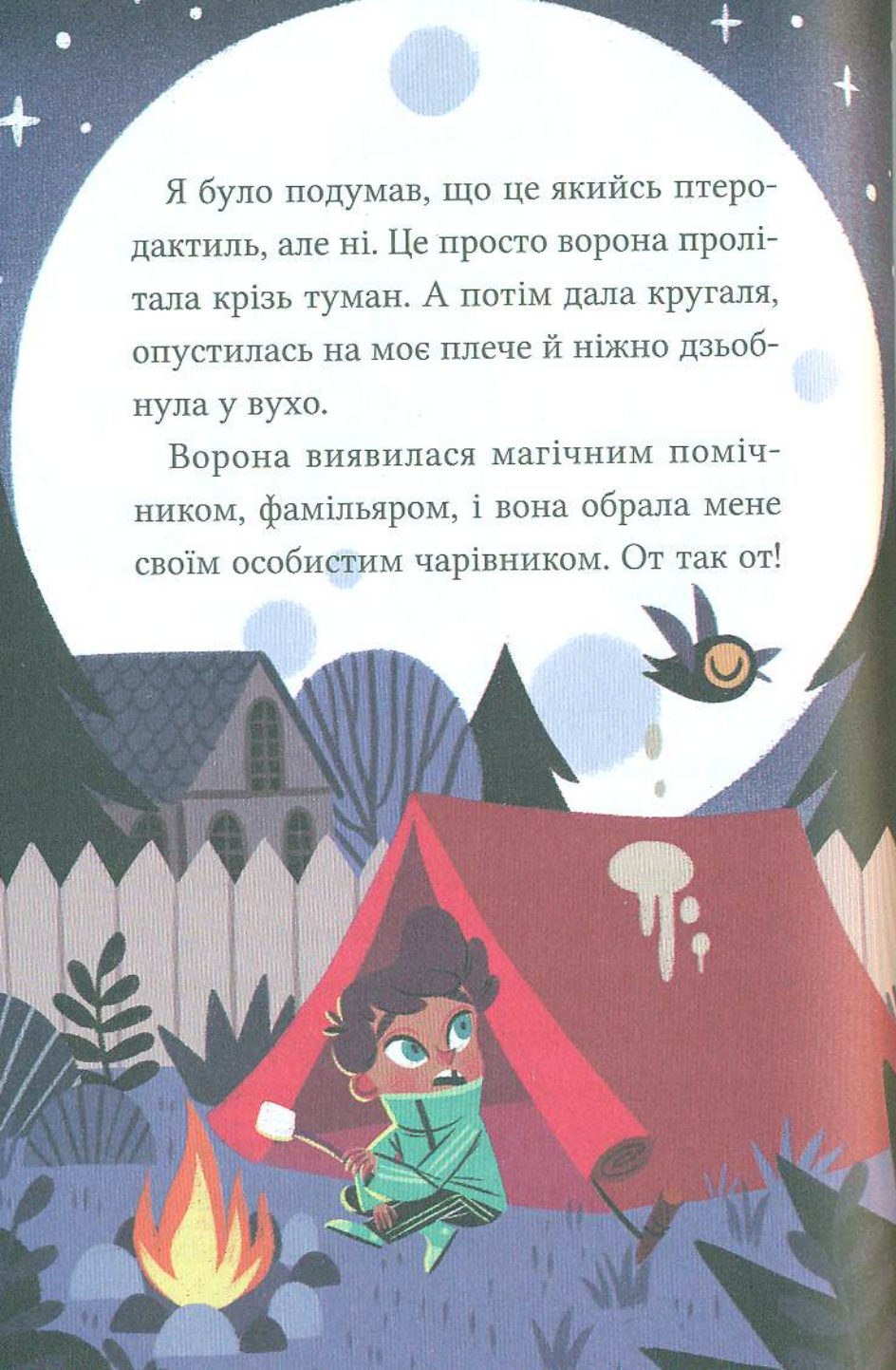
Ти тільки не думай, що мені лячно жити поруч із відьмаками. Зовсім ні, бо я й сам один із них. Ми разом вивчаємо магію в покинутому маєтку.

Направду, я замість цього волів би бути супергероєм... але чаклунство не таке вже й погане. Єдина відмінність від супергероїв у тому, що в тебе немає плаща. Ну і в тому, що є паличка.

До того ж у мене є суперздібності, зовсім як у героя коміксів! Ні, мене не кусав

радіоактивний павук. На мене зробила свої брудні справи буркотлива ворона. От ви тільки уявіть! Хмарної ночі я був сам-один серед дикої природи... Ну гаразд, у своєму старому садку, поміж дерев, але далеченько від дому. Літніми ночами я зазвичай сплю в наметі, бо дуже люблю свіже повітря. Аж раптом... ляп! Чи, радше, ЛЯП! Щось летюче скинуло на мій намет таку ЛЯПКУ, що про неї маленькими літерами не напишеш.

Я було подумав, що це якийсь птеродактиль, але ні. Це просто ворона пролітала крізь туман. А потім дала кругалю, опустилась на моє плече й ніжно дзьобнула у вухо.

Ворона виявилася магічним помічником, фамільяром, і вона обрала мене своїм особистим чарівником. От так от!

Я дізнався, що це не ворона, а ворон, і назвав його паном Блискавкою на честь свого улюбленого супергероя. Вдача у ворона трохи вередлива, і він часто дошкуляє решті учнів. А найбільше — бідолашній Анні Кадабрі.

Анна — моя нова сусідка, однокласниця й також відьма, хай і трохи незграбна. Ніколи не забуду, як вона одного разу замість своєї чарівної палички вхопила кабачок. Та все це пусте, бо передусім Анна — моя найліпша подруга!

Нещодавно Анна почала писати книжки про наші магічні пригоди.

— Анна Кадабра, — усміхнувся я, коли вона розповіла мені про книжки. — Як абракадабра!

— Маркус Покус, — відповіла Анна. — Навіжений фокус!

Тут нічого заперечувати, вона мала рацію. Я справді навіжений, відтак вирішив і собі написати книжку про дива, які Анна

не наслідяться описати у своїх творах. Про такі божевільні халепи, що й найсильніший маг у цілому світі, якого, мабуть, звати якось на кшталт Великого Петроніні, не ризикнув би в них ускочити. А от Анна мене в них втягнула!

Єдине, чого я не розумію в супергероях, — їхньої палкої любові до великих міст. Для мене наше маленьке містечко в тисячу разів краще, нехай воно і в тисячу разів менше. Називається містечко Місяцевіль, і стоїть собі біля підніжжя високих гір. Я живу там із мамою, магічним вороном і чарівною паличкою.

Анна говорить, що Місяцевіль — найнудніша місцина, де викликаєш таксі, а прибігає